

Özgürlük Ve Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Şubat 2022

Bir yalnızlığı paylaşıyorum seninle sadece yalnızlığı.

Turnikede sıkışmış bir düş'üm ben peşinden koştuğum gerçeklerin bir düş olma ihtimali ile içine düşülesi bir kuyuda saklı o kıymetli taşım ve lütfen bana kimse ilişmesin asla da deliliğimi rencide etmesin peşime düşen kırk akıllı.

Sözcüklerim yerle yeksan geceye yakın bir saatte umutla bakıyorum gökyüzüne ve gözlerim ışıldıyor. Seviyorum karanlığı delmeyi.

Seviyorum sevmeyi.

Az evvel d/okundum kendime hatta başımı okşadım ve pembeleşen yanaklarıma değen bir yaşı usulca yaladım.

Tuzdan ve şekerden ve kumdan kaleler yaptım ben ve sırtımı çok güvendiğim bir dağa yasladım ve konuşmadan anlaşıyoruz ikimiz.

Ezberimde olan duaları saymaya başlarken başka dualar işgal ediyordum zihnimi ve vicdanım inanılmaz rahat dünyanın en huzursuz hatta mutsuz insanı olmaya adayken alayına gülüyordum yaptığım saçmalıkların bazen yere düşen ekmeği öpmeye doyamıyorum sonunda tek lokmada yiyip rahmetin bereketine şaşırıyorum.

Havadan sudan konuşmayı çok sevmiyordum ne ama yanımda en sevdiğim biri oldu mu havanın ağırlığı sönmüyor ve yerçekimi sonlanıyor ve uçuyordum özgürce nasıl hem de.

Özgürlük ve ben!

İki zıt kutubuz.

Özgür kılındığım tek bir zaman dilimi yok zihnimde. Okula gidip gelirken bile bir zaman tanınmışken bana o beş dakikalık yolu değil bir saat geçeyim bir dakika geçtim mi kıyamet kopardı.

Araya giren pek çok olay ve öğrenciliğimden sonra atıldığım hayat denen maraton ve illa ki saate tabiydim yine çalıştığım dönemde.

İşimi çek sevip de gecenin yarısına kadar çalışmama izin vermezdi bankanın güvenliği ve mutluluğum yarım kalırdı sanırım yalnızlığımı hep sevdim insanları çok sevmiş olsam da ve ardı ardına aldığım darbeler sonrası ben darbe yaptım bu sefer içinde bulunduğum artık hangi azınlık ya da çoğunluksa... Yalnızlığımı kutsal bildim ama kutsal mabedim işgal edildi bir ömür.

Bir mahzende yaşamayı belki bu yüzden çok sevdim aslında ben en çok kendimle uzlaşmayı dilerken kendimle mücadele etmeyi tercih ettim.

Bir seçim ya da kader...

Bunu asla bilemedim.

Özgürlük çok kaygan bir zeminde yürürken düşmek gibi diskalifiye edilen seçimlerim bense rüzgâr olmayı sevdim bu sefer ve düştüğüm yerden kanatlarım sayesinde kurtulmak ve işte kalemimle olan diyalogum böyle böyle başladı.

Düştüğüm çukurda hatta uçurumun tam da dibini boyladığımda kalemimden kanatlarım olduğunu

gösterdi bana Tanrı.

Ufaktı öncesinde kanatlarım ve ben doludizgin yazıyordum adeta doludizgin yaşamadığım hayatın öcünü alıyordum ve sevebileceğim çok insanla çok şeyle tanıştım o günden sonra.

Nice yazar çoktan yitip giden onlardan feyiz aldığım.

Ve binlerce hatta milyonlarca okuyucu anda saklı ve mevcudiyetleri bana güç veren.

Açtığım parantezler ve tırnak işaretleri ve göz kırpan imleç.

Belleğimse korunaklı dünyama eşlik eden ve alt belleğimde saklı binlerce anı ve düşünce.

Çoktan adını unuttuğum insanlar bir bir dirilmekte kalemi elime aldığımdan ve kendimi hatırladığım o ufacık yaşım hani nerede ise dört yaşındaki halim gözümün önünden gitmiyor.

Bir performans mı bu?

Yoksa geçirdiğim bir devinim mi?

Üstün körü yaşamak ya da sevmek de değil: bilakis özenle ve ihtimamla sevdiğim her ne her kim ise.

Düнде kalan yargılara yenilerinin eklendiği.

Günü bozguna uğratanlara dahi aldırış etmeden hayatımı yeni baştan yazdığım.

Kim olduğumu yeniden sorguladığım ve kimsesizliğimi sonlandıran Yaratan aslında hep de olduğu üzere ama bana farkındalık kazandıran binlerce ayrıntı.

Bir sözcükten fazlasıyım ben.

Bir şiirden çok fazlasıyım.

Yanaştığım limanlar ve sırtımı dayadığım o İlahi Dağ.

Dağlanan yüreğime en iyi gelen iklim iken sevgi.

Zorlama değil üstelik içimden gelen bazen ivme kaybetse de boyutsuzluğumla yaşadığım ve yazdığım.

Muadilim nedir ya da kim? Bunu asla bilmiyorum üstelik sorgulamıyorum da.

Kim olduğumdan ziyade ne istediğin önemli ve ben artık biliyorum ne istediğimi.

Önceliğim elbette:

İçimdeki enginlikte kanatlanıp sonsuzluğa denk düşen bir istekle sevgiyle uçmak ve her gün yeniden kendimi keşfetmek.

Ufacık bir dünyam olabilir ama yüreğimde saklı o devasa dünyayı hiçbir şeye değişmem ve yeniden doğmanın mümkün olduğunu iyice öğrendim ve belledim tıpkı...

Yazmaya başlamadan evvelki hayatımda annem beni defalarca doğurmuşken çünkü annem ve ben beraber o kadar çok şey aştık ki ve işte payıma düşen bundan sonrası:

Ayaklarıma olabildiğince sağlam basmak ve bunun mümkün olması için elimden geleni yapmayı sürdüreceğim bu bağlamda yazarak keşfetmem gereken çok şey var beni bekleyen ya da benim beklediğim...

Diğer adım mı?

Buna siz karar verin çünkü ben henüz bir şey söylemedim.